

Болільник

Марія Балюк

Із школи Петрик повернувся пізніше, ніж завжди. Шморгнув похнюпленим носом — і всі зрозуміли: справи кепські.

— Знову трійка? — тривожно спитала бабуся.

Петрик шморгнув ще раз, кинув портфеля на канапу і мовчки почав роздягатися.

— Де там трійка! — сердито сказала мама. — Двійка! У нього ж на обличчі написано. Коли треба вчити уроки, він у нас все знає! А як учитель запитав, слова з нього не витягнеш. Остання четверть закінчується, а він на двійки з'їхав...

Ох, Петре, Петре, сидіти тобі другий рік у першому класі!

— І зовсім не двійка!.. — образився нарешті Петрик.

— Одиниця! — аж підскочила п'ятирічна Софійка, Петрикова сестричка.

— Та ні, — крізь сльози вимовив Петрик. — Навіть гірше за одиницю!

— Як гірше?! — мама підбігла до Петрика й притулила руку до його чола. — Ти захворів?

Батько теж підвівся, але не встиг нічого сказати.

— Ми... — видавив із себе Петрик.

— Ну що? Кажи! — термосила його мама.

— Наш клас... Ну, ми сьогодні грали у футбол. Добре грали, навіть вигравали, а наприкінці...

— О, це пусте, — не дослухавши, полегшено зітхнула мама.

— Футболіст мій дорогий, — обняла Петрика бабуся.

— Програли! Програли! — стріпнула кісками Софійка і побігла до своїх ляльок.

А батько взяв Петрика за руку і повів у другу кімнату.

— Ти що, на воротах стояв? — співчутливо спитав він, причинивши двері.

Петрик недовірливо заглянув татові в очі. Ні, тато не сміявся.

— Ні, Василько Степчак захищав... Та хіба він міг подумати, що Гайдаченко заб'є м'яч у власні ворота?

Батько поклав руку синові на плече.

— Ситуація ганебна, що й казати. Гайдаченкові треба було уважнішим бути, та й Степчак хай би не ловив гав... Але ти не дуже журись, Петрику. Поле рівне, м'яч круглий, чого не буває. Не помиляється лише той, хто нічого не робить.

Петрик усміхнувся. Тато справді зрозумів його, і біда тепер здалася хлопцеві вже не такою непоправною.

Джерело: Балюк М. М. Тетянчина стежинка: Оповідання. — К.: Веселка, 1983.